

Arrest

nr. 207 540 van 6 augustus 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BOURGEOIS
Avenue Cardinal Mercier 82
5000 NAMUR

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 5 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 28 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. BOURGEOIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 juni 2017 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 28 november 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 28 november 2017 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Het betreft de thans bestreden beslissingen. Zij werden aan de verzoekster ter kennis gebracht op 12 januari 2018.

De onontvankelijkheidsbeslissing is de eerste bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd:

“(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 18.06.2017 werd ingediend door :

L. B., S. (R.R.: ...)

nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

geboren te Kinshasa op (...)1974

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene vroeg op 07.01.2014 in België asiel aan. Deze asielprocedure werd op 31.05.2016 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 30.06.2016 te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op een machtiging tot verblijf.

De duur van de asielprocedure – namelijk iets minder dan 2 jaar en 5 maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met de heer A. N. M., van Belgische nationaliteit. In een schrijven van de heer N. Mb. van 06.01.2017, dat werd bijgevoegd bij onderhavige aanvraag verklaart hij het volgende: “Je suis en cohabitation avec Madame S. L. B. depuis une année et nous avons de projet de nous marier civilement, cette année à la commune de Gand.”. Hieromtrent dient er vooreerst het volgende opgemerkt te worden: uit de gegevens uit het rijksregister van betrokkene blijkt dat zij op 10.02.2005 te Kinshasa is gehuwd met de heer M. K. J. G.(R.R.: ... – ov: 7629728). Samen met haar echtgenoot vroeg betrokkene op 07.01.2014 asiel aan in België. Deze asielprocedure werd zowel voor betrokkene als voor haar echtgenoot op 31.05.2016 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De heer M. K. heeft bijgevolg eveneens geen verblijfsrecht in België. Verder diende betrokkene samen met haar echtgenoot op 16.08.2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter in. Deze aanvraag werd op 26.08.2016 onontvankelijk verklaard. Nergens uit het administratief dossier, noch uit de gegevens uit het rijksregister blijkt dat betrokkene ondertussen officieel gescheiden is van de heer M. K., noch legt zij documenten voor waaruit dit zou blijken. Ook blijkt nergens uit het administratief dossier dat de heer M. K. het land zou verlaten hebben. Bijgevolg kunnen we stellen dat het zeer onwaarschijnlijk is dat betrokkene momenteel in de mogelijkheid is om wettelijk te huwen met de heer A. N. M. aangezien zij tot nader order nog steeds gehuwd is met de heer

M. K.. Er wordt echter niet betwist dat het mogelijk is dat betrokkene feitelijk gescheiden leeft van haar wettelijke echtgenoot, later een eventuele echtscheidingsprocedure zou kunnen opstarten en ondertussen een relatie is begonnen met de heer A. N. M.. Wat er ook van zij, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van de heer A. N. M., waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen". Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor de heer A. N. M., indien zij daadwerkelijk een duurzame relatie zouden hebben, onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.

Verder verwijst betrokkene naar het feit dat zij veel mensen heeft leren kennen in het Belgisch socio-cultureel milieu en dat een terugkeer naar het land van herkomst haar van de gecreëerde relaties zal scheiden. Ter staving van het feit dat zij (veel) mensen kent, legt betrokkene drie getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze getuigenverklaringen blijkt niet dat er sprake is van enige vorm van afhankelijkheid tussen betrokkene en deze personen of van een relatie die dusdanig hecht is dat dienstig kan verwezen worden naar de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Bovendien dient er nogmaals op gewezen te worden dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een privéleven en dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de privé relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien verbleef betrokkene ruim 39 jaar in Congo en bijgevolg kunnen haar verblijf in België en opgebouwde banden geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Ook beweert betrokkene dat zij geen familie of vrienden meer heeft in haar land van herkomst en dat zij geen nauwe banden meer heeft met haar land. Er dient echter opgemerkt te worden dat het erg onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst, temeer daar zij bij haar asielaanvraag verklaarde dat haar moeder, een broer, een halfbroer en een halfzus nog in Congo zouden verblijven. Betrokkene toont niet aan dat deze familieleden niet langer in Congo zouden zijn, noch dat zij niet voor korte tijd bij deze familieleden zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene zou goed geïntegreerd zijn en zou actief deelnemen aan het sociaal leven) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bovendien legt betrokkene geen enkel stavingstuk voor dat aantoonde dat zij effectief goed geïntegreerd is en dat zij actief deelneemt aan het sociaal leven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

De tweede bestreden beslissing betreft het volgende bevel om het grondgebied te verlaten:

"(...)

Bevel om het grondgebied te verlaten

[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 30.06.2016 te verlaten.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht (*“de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden”*), van het zorgvuldigheidsbeginsel (*“de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak”*) en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Door het feit dat:

Gezien de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken op 28/11/2017 tegen mijn verzoekster een beslissing van onontvankelijkheid met bevel om het grondgebied te verlaten van de aanvraag van machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 nam en die aan de verzoekster op 12/01/2018 betekende;

Dat de tegenpartij zodoende haar willekeurige macht toepaste;

Terwijl:

1.Overwegende dat mijn verzoekster beweren dat de tegenpartij zodoende haar verplichting tot motivering verzuimde, die door elke administratieve overheid bij het nemen van een beslissing gerespecteerd dient te worden;

Dat de genomen beslissing inderdaad op een helemaal stereotiepe manier gemotiveerd wordt en geen rekening houdt met de omstandigheden van deze zaak;

Dat eraan herinnerd dient te worden dat de verplichting tot motivering voor de tegenpartij die oplegt de situaties te individualiseren en de overwegingen in rechte en in feite uit te leggen, waarop de beslissing gegrond wordt;

Dat het zo duidelijk is dat de tegenpartij haar beslissing diende te motiveren, als men van alle elementen van de zaak rekening houdt;

Dat men in casu beschouwen mag dat de tegenpartij artikelen 1 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zowel als artikel 62 van de wet van 15 december 1980 geschonden heeft;

Dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 inderdaad herhaalt dat de administratieve beslissingen op een voldoende manier gemotiveerd dienen te worden;

Overwegende dat de bestreden beslissing absoluut geen rekening houdt met de correcte situatie van mijn verzoekster ;

2. Overwegende dat mijn verzoekster ook de toepassing van artikel 8 van Het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens meent op te roepen;

Dat mijn verzoekster inderdaad op het grondgebied van België familie heeft haar vriendje heeft, de Heer N. M., van België nationaliteit;

Dat mijn verzoekster kwam op het grondgebied van het Rijk met mijnheer M. K. J. G., haar vriendje op 2014;

Dat mijn verzoekster en Mijnheer M. K. werd niet gehuwd;

Dat op stuk 4 in bijlage een certificaat van celibaat op naam van mijn verzoekster;

Dat het dient opgemerkt te worden dat artikel 8 van het Verdrag de familie instelling in zichzelf niet beschermt maar dat het recht voor elke individu beschermt om een familieleven te leiden en familiale verhoudingen te onderhouden in het respect van de fundamentele waarden die kern van de rechten van de mens vormen: vrijheid, gelijkheid en broederschap (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2)

Dat de openbare overheid zich passief dienen te onthouden de erkende vrijheid voor de individuen om een familieleven te leiden te schaden, maar dat die overheid ook soms op een actieve manier moet handelen om de mogelijkheid effectief te maken voor die individuen een familieleven te leiden. (La Mise en Oeuvre interne de la Convention Européenne des Droits de l'Homme, Bruylant, Brussel 1994, p. 2 ; en J.VANDELANOTTE, Y HAZECK, Handboek EVRM, 2004 Intersentia p. 140)

Dat het ook duidelijk is dat Voornoemd verdrag in het recht tot het respect van het privé leven het recht omvat om met andere mensen verhoudingen op het emotioneel gebied te mogen onderhouden om zijn eigen persoonlijkheid te kunnen ontwikkelen. (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 536, n° 652 ; F. SUDRE, Droit International et européen des Droits de l'Homme, Presse universitaire de France, Paris , 1999, p. 258.)

Dat “de verwijdering van een vreemdeling van aard is om de sociale verhoudingen te breken, die hij in het land van verblijf geschapen heeft” (J. VELU, Convention Européenne des Droits de l'Homme, R.P.D.B. Complément, T.VII, Brussel, Bruylant, 1990, P. 538, n° 653 ;

Dat dit recht op de bescherming van het familieleven door alle onderdanen in rechte die een familie in de feiten vormen opgeroepen kan worden;

Dat het effectief ervaren van een familieleven een voldoende voorwaarde is om van een familieleven te mogen spreken in de zin van artikel 8 van voornoemd Verdrag, daar die verhoudingen niet noodzakelijk uit een huwelijk moeten bestaan, maar ook hun oorsprong in andere vormen van familiebanden, zoals in casu kunnen vinden;

Dat in deze zin het arrest X, Y en Z van United Kingdom (1997) van Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bepaalt dat de notie van “familieleven” zoals die door artikel 8 voorzien wordt niet tot de families beperkt blijft die op het huwelijk gegrond worden, maar ook de familiesomvat, die uit verhoudingen in feite bestaan;

Dat het waar is dat dit artikel in zijn tweede paragraaf meldt dat er sommige uitzonderingen bestaan wat het respect van de eerste alinea betreft, daar iedere inmenging van de Staat niet ipso facto het Verdrag voor de bescherming van de Rechten van de Mens schendt;

Dat als een inmenging toch vastgesteld wordt, die met drie voorwaarden geconfronteerd dient te worden, die in deze paragraaf voorzien worden: 1. Die inmenging moet door de wet voorzien zijn (test van wettelijkheid), 2. Die moet noodzakelijk zijn in een democratische samenleving (test van noodzakelijkheid) en 3. Die moet een wettig doel nastreven (test van wettigheid);

Dat een gerechtelijk toegestane afwijking altijd mogelijk is voor zoverre er een afweging gebeurt van de rechten en belangen, terwijl de rechten die in artikel 8 vermeld worden zwaar moeten wegen want die staan op een zeer hoge plaats in de hiërarchie van de normen, en dat de nationale bevoegdheden om die redenen op een zeer restrictieve manier geïnterpreteerd dienen te worden om van de door het Verdrag beschermde rechten af te wijken 5J? VAN DELANOTTE en Y HAECK, Handboek EVRM, op cit. 711-712) (vrij van het Frans vertaald);

Dat, zelfs als een door de wet voorziene inmenging bestaat en als die met de in artikel 8 vermelde doeleinden overeenkomt, die toch in een democratische samenleving noodzakelijk moet zijn en niet wat absoluut noodzakelijk is moet overschrijden;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, om na te zien of een schending in een democratische samenleving noodzakelijk is, verschillende principes bepaald heeft, om deze noodzakelijkheid op een objectieve manier te onderzoeken (het principe van onweerstaanbaar maatschappelijk noodzakelijkheid, het principe van beperkende interpretatie en het principe van evenredigheid);

Dat, er krachtens dit principe van evenredigheid geschat dient te worden of er een evenredig verband bestaat tussen de schending van het recht enerzijds en het wettig nagestreefd doel anderzijds;

Dat het gezag dus moet bewijzen dat het ervoor gezorgd heeft een goed evenwicht te bewaren tussen het nagestreefd doel en de ernst van de schending van het recht van de verzoeker op zijn privé leven en zijn familieleden;

Dat het al gevonnen werd dat een maatregel van verwijdering van het grondgebied die een volkomen breuk zou betekenen tussen hem en zijn vrouw en zijn twee kinderen een onevenredige maatregel zou vertegenwoordigen met het wettig nagestreefd doel. (Zaak Johnston v. Ireland (1986));

Dat het Hof voor de Rechten van de Mens recent een nieuw criterium ingevoerd heeft, hetzij het criterium van subsidiariteit, dat bepaalt dat het gezag alles moet doen om de schendingen van de rechten van de burgers te verminderen, door de oplossingen te vergelijken en later zijn doeleinden door de voor de rechten van de mens minder zware middel na te streven; (HATTOM vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 2 oktober 2001: PECK vs. UNITED KINGDOM, arrest d.d. 28 januari 2003);

Dat het gezag dus in overeenstemming met het principe van subsidiariteit moet nagaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om een schending van het recht op een familieleden te vermijden;

Dat deze alternatieve oplossing in casu duidelijk is, daar het bestaat erin de verzoekster op het grondgebied van België te laten verblijven;

Dat de door huidig verzoek bestreden beslissing wel een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Bescherming van de Rechten van de Mens betreft;

3. Overwegende dat men rekening dient te houden met de goede integratie van de verzoekster op het grondgebied van België;

Dat het vanzelfsprekend is dat de verzoekster gedurende haar verblijf in België zich volkomen geïntegreerd heeft en veel mensen in het Belgisch socio-cultureel milieu heeft leren kennen;

Dat, als het waar is dat de duur van een verblijf of de integratie in een samenleving in zichzelf geen uitzonderlijke omstandigheid betreft die het indienen van een aanvraag tot machtiging van een verblijf van meer dan drie maanden op het Belgisch grondgebied rechtvaardigt, het toch niet minder waar is dat

de integratie al beschouwd werd als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt;

Dat een vreemdeling die zo geen, familie noch vrienden in zijn land van herkomst heeft, die op het ogenblik van het inleiden van de aanvraag geen nauwe verbanden met dat land heeft, en die in België door verenigingen particulier gesteund wordt, die actief in de samenleving deelneemt, quod in casu, op deze manier een graad van integratie in België kan bewijzen die hoger is dan zijn graad van integratie in zijn land van herkomst;

Dat de Raad van State al geoordeeld heeft dat:

“De uitvoering van de bestreden akte hem een zwaar en moeilijk te herstellen nadeel zou kunnen veroorzaken; dat die ook tot gevolg zou hebben alle inspanningen tot integratie van de verzoeker die meer dan 8 jaar in België verbleven heeft, te vernietigen” (CE(RS) 25/05/1998, arrest n r. 73.830; CE (RS) 26/02/1998, arrest nr. 72.112)(vrij vertaald);”

3.1. De uitdrukkelijke of formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de bestreden beslissingen wel degelijk afdoende zijn gemotiveerd, in rechte zowel als in feite. Immers verwijst de gemachtigde telkens naar de juridische grondslag van de onderscheiden bestreden beslissingen, met name naar artikel 9bis van de vreemdelingenwet en naar de artikelen 7, eerste lid, 1°, en 74/13, §3, 4°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissingen bevatten ook duidelijk de feitelijke overwegingen waarop ze gesteund zijn. In de eerste bestreden beslissing wordt concreet toegelicht dat de door de verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats in het buitenland. Vervolgens gaat de gemachtigde gedetailleerd in op de door de verzoekster in haar aanvraag aangehaalde elementen en licht hij voor elk van deze elementen uitvoerig toe waarom zij niet als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet kunnen worden aangenomen. In de tweede bestreden beslissing wordt concreet toegelicht dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van een geldig paspoort en/of een geldig visum en dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied, uiterlijk op 30 juni 2016, te verlaten. Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dan ook dat er wel degelijk rekening werd gehouden met de omstandigheden van de zaak. De verzoekster kan bezwaarlijk stellen de motivering van de bestreden beslissingen niet te kunnen begrijpen en zij dwaalt waar zij stelt dat “de genomen beslissing” op een helemaal gestereotypeerde wijze wordt genomen. De verzoekster maakt niet aannemelijk dat de geboden motieven niet pertinent of draagkrachtig zouden zijn.

Een schending van de formele motiveringsplicht, van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991, of van artikel 62 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoekster aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar verblijfsaanvraag niet kan indienen volgens de reguliere procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland, zodat de aanvraag onontvankelijk is.

Waar de verzoekster een heel betoog voert omtrent het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad op de volgende motieven van de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkene verklaart dat zij een relatie heeft met de heer A. N. M., van Belgische nationaliteit. In een schrijven van de heer N. Mb. van 06.01.2017, dat werd bijgevoegd bij onderhavige aanvraag verklaart hij het volgende: “Je suis en cohabitation avec Madame S. L. B. depuis une année et nous avons de projet de nous marier civilement, cette année à la commune de Gand.”. Hieromtrent dient er vooreerst het volgende opgemerkt te worden: uit de gegevens uit het rijksregister van betrokkene blijkt dat zij op 10.02.2005 te Kinshasa is gehuwd met de heer M. K. J. G. (R.R.: ... – ov: 7629728). Samen met haar echtgenoot vroeg betrokkene op 07.01.2014 asiel aan in België. Deze asielprocedure werd zowel voor betrokkene als voor haar echtgenoot op 31.05.2016 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De heer M. K. heeft bijgevolg eveneens geen verblijfsrecht in België. Verder diende betrokkene samen met haar echtgenoot op 16.08.2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van art. 9ter in. Deze aanvraag werd op 26.08.2016 onontvankelijk verklaard. Nergens uit het administratief dossier, noch uit de gegevens uit het rijksregister blijkt dat betrokkene ondertussen officieel gescheiden is van de heer M. K., noch legt zij documenten voor waaruit dit zou blijken. Ook blijkt nergens uit het administratief dossier dat de heer M. K. het land zou verlaten hebben. Bijgevolg kunnen we stellen dat het zeer onwaarschijnlijk is dat betrokkene momenteel in de mogelijkheid is om wettelijk te huwen met de heer A. N. M. aangezien zij tot nader order nog steeds gehuwd is met de heer M. K.. Er wordt echter niet betwist dat het mogelijk is dat betrokkene feitelijk gescheiden leeft van haar wettelijke echtgenoot, later een eventuele echtscheidingsprocedure zou kunnen opstarten en ondertussen een relatie is begonnen met de heer A. N. M.. Wat er ook van zij, wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om terug te keren betreft slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, wat niet wil zeggen dat betrokkene definitief gescheiden zal worden van de heer A. N. M., waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de Vreemdelingenwet naast zich neer te leggen”. Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM. (Rvs 22 februari 1993, nr 42.039, Rvs 20 juli 1994, nr 48.653, Rvs 13 december 2005, nr 152.639). Bovendien dient er eveneens opgemerkt te worden dat betrokkene niet aantoonde dat het voor de heer A. N. M., indien zij daadwerkelijk een duurzame relatie zouden hebben, onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten.”

Met de loutere herhaling dat zij een Belgische vriend, de heer M. K., heeft en met het verdere louter rechtstheoretische betoog omtrent de draagwijdte van de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming, gaat de verzoekster er geheel aan voorbij dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties betekent maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De gemachtigde benadrukt tevens dat deze tijdelijke verwijdering niet impliceert dat de verzoekster definitief gescheiden zal worden van de heer A. N. M., waardoor deze geen onherstelbare of ernstige schade met zich meebrengt. Verder wordt nog vastgesteld dat de verzoekster niet aantoonde dat het voor de heer A. N. M., indien zij daadwerkelijk een duurzame relatie zouden hebben, onmogelijk is om haar te vergezellen naar het land van herkomst om daar samen de beslissing in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf af te wachten. Met haar vage en hoofdzakelijk rechtstheoretische betoog, toont de verzoekster op geen enkele wijze aan dat deze motieven niet deugdelijk zijn of dat zij niet op een juiste voorstelling van de feitelijke gegevens zouden berusten.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, moet worden geduimd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds herhaalde malen heeft geoordeeld dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen

verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, *Djokaba Lambi vs. Nederland*, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, *Jeunesse vs. Nederland*, par. 101). De verzoekster toont niet op concrete wijze aan dat de loutere verplichting om haar verblijfsaanvraag in het buitenland in te dienen, een schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

In de mate dat de verzoekster nog verwijst naar haar celibaatsattest, merkt de Raad vooreerst op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekster dit attest niet aan de diensten van de verweerder heeft overgemaakt in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf. Aangezien de bewijslast met betrekking tot de buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij de aanvrager en dus bij de verzoekster zelf berust, en omdat regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen, kan de verzoekster zich niet dienstig op dit celibaatsattest beroepen om de motieven van de eerste bestreden beslissing te vitiëren (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De verzoekster toont met het thans voor het eerst bijgebrachte celibaatsattest niet aan dat de gemachtigde niet op goede gronden heeft vastgesteld dat *“nergens uit het administratief dossier, noch uit de gegevens uit het rijksregister blijkt dat betrokkene ondertussen officieel gescheiden is van de heer M. K., noch legt zij documenten voor waaruit dit zou blijken”*.

Waar de verzoekster stelt dat er, op grond van het principe van de subsidiariteit, moet worden nagegaan of er geen alternatieve oplossing bestaat om het recht op een familieleven te beschermen en dat deze oplossing *in casu* duidelijk is, met name haar toelaten tot verblijf in België, geeft de verzoekster te dezen blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de verweerder, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Deze beschouwing betreft dan ook de opportuniteit van de bestreden beslissingen. Ook al mocht de Raad daaromtrent een ander oordeel hebben, kan deze zijn beoordeling op dat punt niet in de plaats stellen van die van de bevoegde overheid.

De verzoekster stelt tot slot dat rekening moet worden gehouden met haar integratie. Zij meent dat de integratie toch kan beschouwd worden als een element dat de terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk maakt en herhaalt voorts de integratie-elementen uit haar aanvraag. De Raad wijst er dienaangaande op dat in de eerste bestreden beslissing op duidelijke wijze het volgende wordt gemotiveerd:

“De overige aangehaalde elementen (betrokkene zou goed geïntegreerd zijn en zou actief deelnemen aan het sociaal leven) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Bovendien legt betrokkene geen enkel stavingstuk voor dat aantoonst dat zij effectief goed geïntegreerd is en dat zij actief deelneemt aan het sociaal leven. Indien betrokkene toch dergelijke bewijzen kan voorleggen, kunnen de elementen met betrekking tot de integratie het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980”.

De vaststelling dat de elementen van integratie niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend en dat deze elementen tot de gegrondheid van de verblijfsprocedure behoren en niet in de ontvankelijkheidsfase worden behandeld, vindt wel degelijk steun in de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Er blijkt niet dat de verzoekster dienstig kan verwijzen naar oudere rechtspraak van de Raad van State van 1998, te meer nu zij niet aantoonst dat de omstandigheden, zoals deze zich voordeden in de door haar aangehaalde zaken, gelijkaardig zijn aan deze in de voorliggende zaak. De verdere en vage uiteenzetting dat *“een vreemdeling”* kan aantonen dat zijn graad van integratie in België hoger is dan de integratie in zijn land van herkomst, wordt voorts niet concreet betrokken op (de motieven van) de eerste bestreden beslissing. Deze uiteenzetting doet dan ook geen afbreuk aan de hierboven vastgestelde en deugdelijke motivering dat de elementen van integratie niet verantwoorden dat de aanvraag in België wordt ingediend.

De verzoekster toont derhalve niet aan dat de bestreden beslissingen berusten op onaanvaardbare motieven of een onzorgvuldige feitenvinding. Evenmin toont zij aan dat deze beslissingen zouden strijden met de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

3.3. Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes augustus tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE